

Глава 10.

„Каквото направи дядо, Все е хубаво“ по Х. К. Андерсен

Спектакълът „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ по Х. К. Андерсен е Вторият спектакъл на Театър „Крего“, който вече 15 години разнася славата на българската култура по света и подобно на „Шинел“, единодушно среща възторжения прием на публиката и критиката у нас и в чужбина.

Режисура:

Нина Димитрова

Сценарий:

Нина Димитрова

Юрий Дачев

Сценография и костюми:

Нина Димитрова

Васил Василев-Зуека

Участват от 23.08. 2005 до 04.11.2012:

Нина Димитрова

Васил Василев-Зуека

Участват от 11.11. 2013 до днес:

Нина Димитрова

Димитр Несторов

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2005). Фотограф: Иво Хаджимишев

След световната слава на „Шинел“, Театър „Крего“ получава покани за международни копродукции. Една от тях Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека приемат през 2000 година. Датската Юбилейна фондация „Ханс Кристиан Андерсен 2005“ отправя покана към Театър „Крего“ да създаде спектакъл по приказка на Андерсен и да участва с него в световното честване на 200-годишнината от рождението на великия датски разказвач, което ще се проведе в Дания през 2005 година. Поканата е отправена лично от артистичния директор на фондацията – Ларс Сийберг. Той добре познава Театър „Крего“. Като директор на най-големия фестивал в Дания в гр. Орхус, през 1999 година той кани „Шинел“ на специалното издание на фестивала, посветено на Централна и Източна Европа, което се открива от кралицата

на Дания, с грандиозен концерт на Горан Брегович. Огромният успех на „Шинел“ на фестивала в гр. Орхус, както и уникалният творчески почерк на Театър „Крего“, дават основание на датският селекционер да повери на „Крего“ представянето на България на предстоящото голямо честване на Андерсен през 2005 година.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в компанията на Ханс Кристиан Андерсен в Дания (2005)

За началото на „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Андерсен, Нина Димитрова разказва:

„През 2000 година Ларс Сийберг беше в София, заедно с директори на други европейски фестивали по програма „Теорем“, инициатива на Авињонския фестивал, Франция и поиска да се срещнем. Оказа се, че той вече бе станал артистичен директор на Юбилейната фондация „Ханс Кристиан Андерсен 2005“, подготвяща голямото честване на великия датски разказвач след пет години, през 2005. Ларс трябваше да избере по един театър от всяка държава, чийто

спектакъл датската фондация да продуцира и разпространи в Дания, в рамките на юбилея на Андерсен. Спомням си, че той каза: „Има една история на Андерсен, която сякаш е писана за вас“. И ни предложи да я направим – „Каквото направи дядо, все е хубаво“. Ларс обясни защо е важно тази история да присъства в програмата на юбилея. Тя е една от петте най-любими на датчаните Андерсенови приказки. Заглавието ѝ с годините се е превърнало в поговорка. Когато датчанин иска да каже, че някой не прави нещо, както трябва, просто казва: „Каквото направи дядо, все е хубаво“. Ларс ни разказа набързо историята за мъжа, който заменил кон за кокошка и за тази абсурдна сделка жена му го разцелувала. „Датска му работа!“, казахме си. „Да получиш от жена си целувка, вместо шамар, за това, че си пропилял всичко след куп малоумни размени, започващи с размяна на кон за крава, после на кравата за овца, на овцата за гъска, на гъската за кокошка и накрая кокошката за чувал с гнили ябълки, които на всичкото отгоре изгарят заедно с чувала, подпрян до печката в една крайпътна кръчма! Това наистина е супер необичайна история!“ Приехме поканата и прочетохме приказката. И, о, ужас! В нея имаше само две драматургични ситуации, подадени от автора, едната от които се повтаря пет пъти – замяна на едно животно с друго. Ами сега! По-добре да се откажем, преди да станем за резил. И тъкмо подлата мисъл да се откажем се завъртя в главите ни и се появи театралният критик и драматург Юрий Дачев. Като разбра, че пак сме на път да откажем поредно предложение за копродукция, Юрий ни дръпна едно конско, което сериозно ни стресна. И до днес съм благодарна на Юрий Дачев за неговата намеса, която реши появата на „Каквото направи дядо, все е хубаво“. Поканихме и Юрий да се включи в датския проект като драматург и той прие, за което също много му благодаря. И започна голямото четене на Андерсен. Всичко беше изчетено. После почна голямото писане на сценарии. Месеци наред писах сценарий след сценарий, опитвайки се да вплета и други истории на Андерсен в сюжета на „Каквото направи дядо, все е хубаво“ и да направя приказката по-сложна, отколкото я беше написал авторът ѝ. Опитвах се да бъда по-умна от Андерсен и това беше грешката. Защото прелестта на тази история е именно в нейната простота. Юрий Дачев се опитваше да ме вразуми, но бая време мина, докато престана да се инатя и да искам да усложнявам сценария. Накрая се примирих и се върнахме към историята на Андерсен в нейния чист и простичък вид. След толкова писане на сценарий обаче, вече сън не ме ловеше. Събуждах се с какви ли не идеи, които ми се струваха добри, но като се разсънях напълно, разбирах, че за нищо не стават. Една сутрин се събуждам с поредния сън. Сънувах, че на голяма черна

сцена се търкаля огромна бяла снежна топка и там, откъдето мине топката, оставя след себе си снежна диря. Топката се вързала ли вързала в съня ми и преди да се събудя, цялата сцена се покрива с бял сняг. Разказвам това на сутринта на Зуека и му викам: „Представяш ли си, ако цялата сценография е огромно кълбо от сняг, което се разплита, докато се търкаля по сцената и всичко стане бяло? И целият спектакъл е бял и снежен“. Започнахме да мислим от какво да направим снега и се сетихме за ватата, която всяка година пъхаме под елхата на Коледа. Така появилата се в съня ми идея за търкаляща се снежна топка, беше облечена във вата и се роди сценографията на спектакъла „Каквото направи дядо, Все е хубаво“, която, както винаги, беше ключът към създаването на спектакъла.“

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2005). Фотограф: Иво Хаджимишев

Сценографията на „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ е уникална, както и всички сценографски решения в спектаклите на Театър „Крего“. В този спектакъл оживяват не предмети, както в „Шинел“, а материя, от която се сътворяват чудеса на сцената. Ватата в натуралния ѝ производствен вид в този приказен спектакъл на Театър „Крего“ създава абсолютна илюзия за сняг. Именно тази

убедителност на материята кара Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека да я оставят в нейния естествен вид. Но в този си вид бялата пухкава материя лесно се поврежда и не може да се шие с шевна машина, ако не се покрие с плат. Дефект! Именно този дефект ражда ефекта и в този спектакъл на Театър „Крего“. И отново и в този спектакъл откритият в „Шинел“ принцип за превръщането на дефекта в ефект проработва. Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека започват да експериментират начини за шиене на костюми и реквизит от вата без шевна машина. И откриват решението. И то се оказва много ефектно и ефективно – те намират начин да ушият костюм от вата за 10 минути без помощта на шевна машина и да изработят цялата сценография на спектакъла по открития от тях хитър начин за шиене. През 2021 година руски сценограф се обръща към Нина Димитрова с молба да му разкрие секретите на ушиване на костюмите и сценографията в спектакъла „Каквото направи дядо, все е хубаво“. Въпросният сценограф, който бил във възторг от спектакъла на Театър „Крего“ и сценографията му, решил и той да използва вата в свой спектакъл, но ударил на камък, когато се опитал да я шие по познатия начин с шевна машина. Колко силно се изненадал сценографът, когато Нина Димитрова му обяснила, че всичко в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ е ушито с телбог за хартия. Както тя се шегува, „най-бързата и ефикасна шивашка услуга е с телбог“.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2005). Фотограф: Иво Хаджимишев

Сценографията на спектакъла е толкова впечатляваща, че по цял свят и публика, и критика, и сценографите са възхитени от нея. По време на участието в честването на Андерсеновата годишнина в Дания през 2005 година, режисьорът на австралийския спектакъл, след като гледал „Каквото направи дядо, все е хубаво“, възкликнал: „Как не съм се сетил! Две години живях срещу фабриката, от която всеки ден излизаха камиони с тонове вата.“ След гостуването на фестивал в гр. Сеул, Южна Корея, през 2006 година, Театър „Крего“ получава писмо от „СJ Entertainment“, представител на „Дисни“ за Южна Корея. Представителите на „Дисни“ се интересували от сценария на „Каквото направи дядо, все е хубаво“ и сценографията му от ватата, защото имали намерение да правят мюзикъл по Андерсеново произведение. Нина Димитрова си спомня, че деликатно се наложило да им обясни, че идеята не се продава.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2005). Фотограф: Иво Хаджимишев

Ватата впечатлява всички, защото, както обяснява Нина Димитрова, тя има важно смислово присъствие в спектакъла, тя не е просто средство за създаване на красива, приказна среда. И тук, както и в „Шинел“, сценографията е концепция и действащо лице в спектакъла и затова всички я забелязват и ѝ се възхищават. Тя играе в този спектакъл, както на смислово ниво, така и пред очите на зрителя, превръщайки се от едно в друго и създавайки усещането за приказна магия на сцената, управлявана не от човек, а от магическа пръчка. А всъщност магията се дължи на двамата артисти, които си партнират по техния си уникален начин с изобретената от самите тях сценография и тяхното майсторство я преобразява от едно в друго с шеметна бързина пред смаяната публика.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2005). Фотограф: Иво Хаджимишев

Сценографската концепция Нина Димитрова обяснява така:

„Идеята за сценографията се роди от сън за сняг. Не знам защо само сняг ми се въртеше в главата, и на сън, и на яве, при условие, че оригиналната история на Андерсен се случва през лятото на прашния път към градския пазар. Може би защото двете от любимите ми приказки на Андерсен са „Снежната кралица“ и „Малката кибритопродавачка“. И в двете има много сняг и студ и може би заради тях свързвам този автор със сняг. Когато започнах да изследвам интуицията си, опитвах се да ми подкаже решението, си дадох сметка, че снежната въртележка в главата ми беше провокирана не само от двете ми любими приказки на Андерсен, но и от прочетеното за живота на писателя, който никак не се е чувствал добре в своята родна страна. Дори когато вече е световно признат писател и го чете цял свят, от крале и кралици до най-обикновени хора, в собствената му страна високомерни люде до края на живота му не му прощават, че е син на прост обушар. Докато четях биографията на Андерсен, имах усещането за чувствителна и любвеобилна душа, мръзнеща в студената и презрителна към произхода на човека Дания. Усещането за студ и любов на едно място не ми даваше мира и почнах да го изследвам. Опитах се да намеря връзката между снега, студа, любовта и историята за двамата старци в „Каквото направи дядо, все е хубаво“. И отново дефектът ми подказа отговора – измислили сме сняг от вата, в който не мръзнеш, а се потиш. Само да стоиш във ватата и се изпотяваш. Да не говорим за каква жега става дума, когато играеш, опакован от главата до петите в огромен костюм от два сантиметра дебела вата. А в някои моменти по време на спектакъла имаш и още няколко пласта двусантиметрова вата върху костюма си. Казах си: „Как ще убедим зрителя, че в тия преспи ни е студено, като от нас се лее пот? Кои ще ни повярва, че мръзнем от студ? Сценичната правда се бие с очевидната житейска правда. Това не можем да го променим – ватата топли, не изстудява. Тогава, как да си обясним, че тя пасва идеално на историята на Андерсен. И не само защото прилича на сняг. Това е само външната, видима страна на нещата. Трябваше да се намери скритата вътрешна връзка между ватата и историята, която да даде обяснение и да оправдае защо в тоя сняг не треперим от студ, а се потим от жега. И тогава си дадох сметка, че нашият сняг е абсурден, както е абсурдна и историята на Андерсен. Нашият сняг е топъл, а това, което подгрива преспите, не произтича от логиката на физическите закони. Дватама герои живеят по закон, различен от физическия и пазарния. Те живеят по закона на

любовта, а това е най-абсурдният закон на природата, по логиката на който и в снежните преспи може да е топло, стига под тях да бумти оная невидима печка, която подгрява всичко в живота – любовта. Любовта на двама души, сгушени в преспи ослепително блестящ сняг – за това ще разкажем в нашия спектакъл. Само по закона на любовта може да се обясни топлият, изпотяващ сняг и абсурдното поведение на двамата герои в историята – да замениш голямо за малко заради една целувка и да простиш на любим човек за това, че е заменил кон за кокошка. В тази история има толкова любов и именно тя прави снежните преспи от вата, в които разположихме историята, топли, уютни и красиви. Освен това, снегът има свойството да се топи. Когато цялата сценография е от вата и целият свят в спектакъла се създава и оживява от тази материя, която прилича, загава се и се третира като сняг, подсъзнателно човек отчита свойството на снега да се топи, без дори да си дава сметка за това и някъде в дебрите на подсъзнанието му интуицията му нашепва: „Човече, в този живот всичко се топи. Всички тези придобити стоки, на които се радват търговците, ще се стопят като сняг, всичко материално ще се стопи. Ще остане само любовта.“ И така „Каквото направи дядо, все е хубаво“, подобно на „Шинел“, бе построен на абсурд, на идеята за абсурдният топъл сняг. В спектакъла влизат в конфликт две логики – логиката на любовта, която прощава и логиката на пазара, която отхвърля сделка без материална печалба. Именно пазарната логика, по която ежедневно съществуваме, ни кара да виждаме в Дядото глупак, който наивно вярва на всички лъжливи търговци, които се надпреварват да му пробутват малко за голямо, доволни, че са го надхитрили и са спечелили. Но в края на спектакъла го поглеждаме с други очи. Виждаме го през очите на любовта, през очите на неговата любима жена, заради чиято целувка всичките му нелепи размени изведнъж ни се струват логични и оправдани. Когато четеш тази история, задоволството на търговците, направили добра сделка на гърба на наивния Дядо, ти е понятно. Но недоумяваш защо и Дядото е доволен, при условие, че е загубил единственото, което семейството притежава – коня, с който си изкарват прехраната. И се питаш защо този човек е все по-щастлив при всяка следваща все по-абсурдна размяна на голямо с малко. Отговорът е прост – защото той не мисли като всички нас, обременени от пазарната логика да търгуваме изгодно и на всяка цена да печелим. Той мисли само как да докаже любовта си като зарадва своята „мамичка“ с поредното обменено животно на пазара и да получи от нея целувка. Затова Андерсен гениално

простичко, както е в приказките, в облога на Дядото с богат англичанин в края на историята, противопоставя двата залога за човешко щастие – целувка срещу злато и оставя зрителя сам за себе си да реши, кой от двамата герои би желал да спечели облога. Позицията на автора е категорична – печели целувката, дадена с обич от жената на мъжа ѝ, независимо какво ѝ струва, за да не се поддаде на разочарованието от търговската загуба, а да следва докрай логиката на любовта, да оправдае търговските безумия на своя любим мъж и да му прости за материалното фиаско. Само логиката на любовта прави логична прошката, дори и за най-невъзможните деяния на човека. Прошката е висше мерило за силата на любовта. С това послание за любовта, която е повече от злато, бе създаден този СНЕЖЕН спектакъл.”

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека пред стара датска къщичка, като тази в спектакъла „Каквото направи дядо, все е хубаво“, Дания (2005)

С посланието за силата на любовта, през лятото на 2005 година Театър „Крего“ се отправя към Дания, за да вземе участие в грандиозното световно честване на 200-годишнината от рождението на Андерсен, което е събрало творци от цял свят и което се осъществява под егидата на кралицата на Дания, а шестмесечния юбилеен културен маратон се открива с концерт на Тина Търнър.

На 23.08.2005 се състои международната премиера на спектакъла „Каквото направи дядо, все е хубаво“, създаден по едноименната история на Ханс Кристиан Андерсен.

В страната на великия разказвач на приказки Театър „Крего“ показва за първи път пред света своя снежен и бликащ от любов спектакъл и го играе в 16 датски градове, сред които е и родния град на писателя Одензее.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека пред къщата на Андерсен гр. Одензее, Дания (2005)

Тъй като „Каквото направи дядо, все е хубаво“ стартира най-напред на международна сцена, той се репетира на английски език. Преводач и на втория спектакъл на Театър „Крего“ е Любов Костова.

За репетициите на английски език Нина Димитрова разказва:

„Трябваше да играем спектакъла на английски език. Бяхме свикнали вече да адаптираме изграден спектакъл на чужд език, с „Шунел“ го бяхме правили вече седем пъти до този момент. Но такова чудо, да градим спектакъл направо на чужд език, да мислим директно на чуждия език, беше истинско изпитание на ръба на мъката. Финалните репетиции проведохме на голямата сцена на Общински драматичен театър Монтана, където трябваше да се направи и

осветлението на спектакъла от специално изпратен от датската фондация лайт дизайнер. Всичко се правеше едновременно – музика, осветление, конструиране на спектакъла. За всяка промяна в текста звъняхме на Любов Костова по телефона да превежда промените. Може да се каже, че я побъркахме. Понякога се случваше щом затворим телефона, да се сетим за още нещо и пак да ѝ звъннем. Благодарна съм на Любов Костова за поредния проявен стоицизъм в адаптацията и на този спектакъл на Театър „Кредо“ и за великолепия превод на текста на „Каквото направи дяго, все е хубаво“ на английски език.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в гр. Копенхаген, Дания (2005)

Със специален камион по време на турнето в Дания, екипът на Театър „Кредо“, декорите, осветителната и озвучителна техника и конструкцията на сцената пътуват из цяла Дания.

Камионът, с който пътува екипът на „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ в Дания (2005)

Театър „Кредо“ пътува от град на град и печели датската публика за каузата на любовта.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека по време на турнето на спектакъла в Дания (2005)

През есента на 2005 година се състои и националната премиера на „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ в „Театър 199“ в София. Валентин Стойчев, директорът на театъра, е силно изненадан от неочакваната поява на Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека, които му казват, че през лятото са имали премиера на нов спектакъл в Дания и биха искали да го изграят в „Театър 199“. Валентин Стойчев и за този спектакъл за пореден път размества програмата на столичния театър и намира дата за премиера.

На 11.11.2005 година се състои националната премиера на „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ в „Театър 199“ в гр. София.

Вече 15 години любовта блика от снежните преспи, направени от десетки метри вата, от която се ражда този топъл и очарователен спектакъл, в който въображението отново няма граници, както и в „Шунел“.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2005). Фотограф: Иво Хаджимишев

След появата на „Каквото направи дядо, все е хубаво“ се затвърждават отзивите на критиката за уникалния почерк на Театър „Крего“, заявен с „Шинел“, който се развива и във втория спектакъл на театъра.

„Изглежда, че българският Театър „Крего“, с бяла вата на метри, е в състояние да оформи и разкаже всичко“ – пише датската критика във вестник „Stiftstidende Arhus“ през 2005 година, когато „Каквото направи дядо, все е хубаво“ гостува на фестивала в гр. Орхус и на свой ред повторно предизвиква овациите на най-големия датски фестивал, на който шест години по-рано „Шинел“ вдига датската публика на крака.

В същата статия във вестник „Stiftstidende Arhus“ четем:

„Двама бели клоуна като вятър влитат на сцената, „обути“ със ски, с пръчки като щеки и вата на метри и с това създават цялата приказна магия... Шеметен ритъм на актьорската игра. Игра, която излъчва топлина. Очарованието на играта е огромно. И трае до самия край на спектакъла, когато Нина Димитрова по прекрасен двойствен начин приема признанието на дядото за неговите сделки на пазара.“

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2005). Фотограф: Иво Хаджимишев

В критическия отзив за спектакъла във вестник „JP Arhus“, озаглавен „Любовта побеждава. Световна премиера на българския театър „Крего“ в гр. Орхус“, четем:

„Българите са преместили историята от периода на датското лято до леденостудената датска, ескимоска зима. Двамата актьори с огромна фантазия използват бяла вата и се движат между множество роли до самия край на спектакъла, когато бабата целува своя дядо и заявява: „Каквото направиш, татенце, все е хубаво!“, без оглед на това, че е сменил техния единствен кон за гнили ябълки на местния пазар... Действието се развива на пазара, където всички присъстващи имат само едно нещо в главите си: да спечелят. И в този студен свят е хвърлен дядото, който живее само с мисълта как да достави радост на своята мамичка и да получи нейната целувка. Дядото е завладян само от любовта, без въобще да мисли каква може да бъде неговата печалба. Не е ли красиво ? По-добро послание едва ли може да се измисли днес.“

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2005). Фотограф: Иво Хаджимишев

След българската премиера на „Каквото направи дядо, все е хубаво“, критиката и у нас не закъснява с високата си оценка за спектакъла, отбелязвайки удивителния начин, по който закодираното в приказна форма послание на Андерсен е изведено от режисурата на Нина Димитрова, която заедно с Юрий Дачев е и автор на сценария. Не се пестят суперлативи и за сценографията, дело на Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека, както и за тяхното актьорско майсторство.

Вестник „Труд“ в отзива си за спектакъла, озаглавен „Студ от вата“ през 2005 година пише:

„Снегът и студът, остроумно изобразени на сцената от пухкава бяла вата, са контрастни спрямо топлината на човешкото чувство и близостта. Семейният актьорски дует е виртуоз в перипетиите към щастливия край на историята, играта им е увличаща и вдъхновена. Театърът на Нина и Зуека е възхитителна смесица между чисто драматични и куклени техники. На сцената нищо не остава мъртво и неодухотворено. Всичко там става повод да се сътвори нов функционален предмет, да се изгради образ и да се въвлече в действието... Изобретателните метаморфози, диалогът между актьора и оживяващия, надарен с характер куклен образ, са изпълнени с хитроумна ирония и весели закачки. Димитрова е в ролята на бабата и същевременно на всички търговци. Тя всеки път по нов начин се учудва на глуповатия старец – нейния любим Зуек. А съжалението в тембъра ѝ на финала, когато разбира за несполучливите замени на дядото, е съчетан с нови каскади от възгласи на доволство... Театър „Крего“ ни поднася изкуство в ренесансов смисъл, в който се чува отглас от Комедия дел арте, театър на веселието, където всичко носи свой живот, но и на задълбочено послание, излъчено чрез радостта. В него са съчетани две нива на разказване: едното на конкретните случки, на буквалната действителност, а другото – на големия разказ за Любовта, съчетани накрая в целувката на двамата старци, научили най- ценния урок на живота – умението да обичаш. Така простичкото послание на Театър „Крего“ – че за човека любовта и щастието са по- големи изпитания от бедността и зимните несгоди, но и по- ценни от всичко останало, показва, че приказното в нашия свят все още е възможно, макар и прикрито под дебелия пластове иронична горчилка.“

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направя дядо, Все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2005). Фотограф: Иво Хаджимишев

Българската критика е единодушна, че „Каквото направят Нина и Зуека, Все е хубаво“, както гласи и заглавието на статията за спектакъла във Вестник „Капитал“:

„Първият спектакъл на Театър „Крего „Шинел“ е все още жив и се играе на сцената на „Театър 199“, където наскоро беше и премиерата на „Каквото направя дядо...“. И то не заради това, че някой изкуствено поддържа дишането му, а защото публиката не може да му се насити. Новият спектакъл на театър

„Кредо“ е хубав урок за всички печални образи, които все обясняват недостига на добър български театър с липсата на пари, как от нищо се прави нещо, или по-точно как се прави истински театър. „Каквото направи дядо...“ е направен от една приказка на Андерсен, двама актьори и... няколко тона вата. Само, че когато актьорите са от Театър „Кредо“, тази вата непрекъснато се превръща от едно в друго – както всъщност е редно да става във всяка приказка. И както става във вълшебните приказки, тук една целувка преобразява всичко. Е, старецът не се превръща в принц, затова пък целувката на неговата баба преобразява глупака, който е заменил кон за кокошка, в нейният любим дядо, каквото и да направи той... В този спектакъл ви стига да видите променящото се лице на „бабата“ Нина Димитрова, докато слуша как конят постепенно се стопява до купчина гнили ябълки. Как първоначалното въодушевление от добрата сделка постепенно преминава в горчива физиономия и гримаса на мирова скръб при поредното разочарование, докато накрая отново светва, озарено от любов и одобрение, защото „Каквото направи дядо, все е хубаво“. И не на последно място, за постановките на Театър „Кредо“ няма възрастови ограничения. Те могат да се гледат и от малки, и от големи, а накрая всички ще са доволни и всички ще са разбрали по нещо.“

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2005). Фотограф: Иво Хаджимишев

Хвалебствия за Втория спектакъл на Театър „Крего“ четем и във Вестник „Новинар“, който в статия от 2005 година, озаглавена „Топлата зимна приказка на Нина и Зуека“, казва:

„Магьосници като Зуека и Нина могат да правят театър от всичко. Или от нищо. Театър „Крего“ създава приказна илюзия от... няколко рула вата. Бялата материя оживява в ръцете им... В крайна сметка, макар и заменяйки кон за кокошка, героите в тази приказка за възрастни пак печели целувки от „мамичка“. Защото нали любовта ни кара да прощаваме глупостите и да съзираме само прекрасни качества у човека, когото обожаваме. А щом има любов, и в преспите е топло, и гнилите ябълки се превръщат в чисто злато. Това е простичкото послание на Андерсеновата история „Каквото направи дядо, все е хубаво“. Останалото е удоволствие от възшебството на играта, което невероятният актьорски тандем Владее до съвършенство.“

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2005). Фотограф: Иво Хаджимишев

В статията си „Андерсен и Театър „Крего“, критиката в „Литературен Вестник“ през същата 2005 година пише:

„Спектакълът на Театър „Крего“ по Андерсен започва с преподчертаване на впечатлението, че историята, за която се разказва, се случва в галечна белоснежна Дания. В тази непозната страна всичко сякаш не се отнася до нас. Поднесена с една приказна театралност, тази приказка за възрастни разказва всъщност за това, което крепи най-малката клетка на обществото, която е застрашена от изчезване. Герои на приказката са един дядо и една баба. Това е един от кардиналните приказни сюжети (селекционирани от В.Я. Проп) – пътешествие за постигане на някаква ценност. И така, дядото тръгва да пътешества с цел да замени единственото им имуществено – един кон – за нещо, което ще им донесе благоденствие. Накрая за малко да се върне с празни ръце, но не става така. Старецът и старицата получават награда. Награда за неговата вяра в нейната целувка – вяра в това, че каквото и да направи мъжът, жената ще го приеме с любов. Независимо какво ѝ коства, тя ще скрие разочарованието си и ще покаже най-ценното – обичта си. В своята адаптация Юрий Дачев и Нина Димитрова поставят любовта в ситуацията на пазара – там, където всеки се опитва да надлъже и надхитри – там, където няма друга ценност, освен материалната. Дядото е абсолютен глупак и неугачник в очите на всички хитреци, които среща по пътя си. Но какво е всъщност онова, което той иска да постигне със своята чиста игра срещу кресливото изобилие от пазарлъци и надлъгване. Нищо друго, освен да зарадва милата на сърцето си. Онова, което дава и което получава за него няма пазарна стойност...

Историята е разиграна в живото пространство на непрестанна импровизация на пространство, в което всяко нещо се превръща в друго, всяка форма е преходна. Актъорите непрестанно преобразуват пухкавата белоснежна вата, която в началото на спектакъла дава илюзията за сняг. Двата основни персонажа на приказката имат в постановката различни функции. Васил Василев-Зуека играе един постоянен герой – Дядото, като го изразява с познатата карнавална маска на наивния глупчо от площадния театър... Нина Димитрова изпълнява освен ролята на Бабата и всички останали персонажи, които старецът среща по пътя си. Богатата гама на изразните ѝ средства включва жеста, гласовата характеристика и най-вече яркостта на мимиката.

В последната сцена, която въвежда директно в смисловото поле на спектакъла, много пестеливо, но силно и ярко „говори“ лицето на Нина

Димитрова. То ни казва всичко онова, което е скрито зад кратките реплики на обичливо съгласие. Мимиката ни дава последователния преход от надежда към удивление, разочарование, надмогване, примирение и озарение от обичта. Тази сцена е иронично възхищение от женствеността...

Жизнерадостен, изрови спектакъл, който подчертава, че все пак мирът и уютът на нежната привързаност винаги зависят от жената. Той ни кара да почувстваме силната нужда да имаме до себе си някого, на когото безрезервно да вярваме, както и някой, който да ни приема винаги с радост. Всичко това изглежда толкова възможно в приказките. И съвсем не е невъзможно в живота."

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2011)

За „Бялата приказка на Нина и Зуека“ след появата ѝ на българска сцена през 2005, списание „Паралели“ пише:

„Невинна и романтична, както може да изглежда само една приказка по Андерсен. Спектакъл за сняг, студ и леко тъжен смях. Познатата история за двамата герои с чисти души – баба и дядо, които мръзнат в своя мъничък дом, затрупан в преспите, получава ново измерение, благодарение на чувството за хумор на Театър „Кредо“. Две тела, три пръчки, четири ръце и много метри

Вата са гостатъчни, за да оживее едно цяло село. Актьорите приличат на снежни човеци или фигури, които Фернандо Ботеро би направил, ако работеше с памук, вместо с метал. Раздават се в играта, както само те го умеят. Докато следи сделките на наивния герой, публиката затъва до пояс в играта, също както героите в белия сняг. Също както в „Шинел“, актьорското дуо избира малките радости и малките тревоги на незначителните хора. Също като в „Шинел“ и този спектакъл разчита изключително много на актьорската игра и на съчастието на публиката. Една бяла пътека кану зрителите да минат по нея преди представлението. Има нещо празнично в този жест от сърце, прилича на обяснение в любов.”

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Х. К. Андерсен (2011)

Бялата пътека, за която пише сп. „Паралели“, е поставена от Театър „Крего“ пред Входа на „Театър 199“ в деня на премиерата на „Каквото направих дядо, все е хубаво“. Пътеката е от вата, подобно на сценографията в спектакъла. С това намизане към червения килим на официалните церемонии, Театър „Крего“ приканва зрителите да влязат тържествено в театъра. За бялата пътека пред театъра, Нина Димитрова разказва:

„Решихме да направим момента на премиерата по-тържествен и приобщаващ публиката, като си направим закачка с познатата помпозност на официалните церемонии с червените килими. Затова опънахме 10-метрова пътека от вата на площадката през „Театър 199“, а отстрани сложихме стойки с халки, през които промушихме импровизирани въжета от вата. Получи се тържествена бяла пътека, с която искахме да дадем знак на зрителя, че той е най-важното лице в церемонията, наречена театър. Но каква беше изненадата ни, когато 15 минути преди представлението, готича салонният персонал и каза, че нито един зрител не минава по пътеката. Всички я заобикалят, за да не я изцапат и влизат в театъра, провирайки се в малкото пространство между входната врата на театъра и последната стойка пред нея. Бързо се взе решение да се препречи празното място, през което се промъкват зрителите. Решихме да се сложат големи саксии с цветя, така че публиката да няма друга опция за влизане, освен по пътеката и тази пътека, в крайна сметка, да изпълни своята роля. Саксиите свършили идеална работа и влизането започнало да става по замисления тържествен начин – по бялата пътека от вата. След представлението много се смяхме, когато нашите колеги от „Театър 199“, които ни се вързаха на акъла да слагаме тая пътека, ни разказваха как публиката стъпвала като на тръни по тържествения бял килим, старайки се да не повреди ватата и да не се заплете в нея. Дамите, чиито токчета се закачвали във ватирания килим, го помъквали след себе си и задръствали трафика за влизане в театъра, докато се опитвали да се откачат от тържествената ни пътека и да я върнат в изходно положение. Искахме да направим жест към публиката, а се получи обратното – агски я притеснихме. Но, слава Богу, само на влизане. Защото на излизане от представлението, след като бяха видели за какво служи ватата в спектакъла и как ние смело газим в снегове от вата, зрителите на свой ред уверено нагазили в снежна прясна, в каквато се оказа, че се е превърнала нашата бяла пътека след минаването през нея на пълен салон публика след премиерата.“

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ (2011)

„Каквото направи дядо, Все е хубаво“ е спектакъл, който носи в себе си очарованието на една любов и красотата на нейната мъдрост. Неговата публика е пълна, но винаги развълнувана. Най-малките му зрители

изпитват вълнението от приказното, а зрялата публика – от дълбокия философски смисъл, съдържащ се в обикновената на пръв поглед история. Когато артистите излязат на сцената в своите бели костюми, по лицата на зрители от различни възрасти неусетно се разлива усмивка, а когато започват да обличат сцената в бяло, красотата залива залата. И са достатъчни само няколко минути, за да забравиш изцяло за възрастта си и да се потопиш в приказното и красивото, което все повече отсъства, както в живота, така и в отношенията между хората. „Каквото направи дядо, все е хубаво“ е изключителен спектакъл, способен да върне възрастния зрител към неговото чисто детско начало. Красотата му се крие в неговата доброта и жизнерадост, чиста и искряща, досущ като снежните преспи на сцената.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ (2011)

В своята 15-годишна до момента история, „Каквото направи дядо, все е хубаво“ записва в биографията си над 50 международни фестивала и гостувания в Европа, Азия, Северна и Южна Америка, над 200 представления на 4 езика и е отличен с 9 международни награди.

Спектакълът има версии на 4 езика – български, английски, руски и японски.
2005 – Версия на български език – Нина Димитрова, Юрий Дачев
2005 – Версия на английски език – преводач Любов Костова
2008 – Версия на руски език – преводач Марина Петкова
2014 – Версия на японски език – преводачи Антон Андреев, Фуми Осанау

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ (2011)

„Каквото направи дядо, все е хубаво“, подобно на „Шинел“, още с появата си, започва да пише следващите успешни страници в историята на Театър „Крего“.

Още на първия фестивал, на който е показан спектакълът в България – Международния фестивал на камерните форми в гр. Враца през май 2006 година, той получава награда за най-добър спектакъл. Месец след това е аплодиран от публиката, изпълнила голямата зала на Варненския драматичен театър на Международния фестивал „Варненско лято“ в гр. Варна, а след това и на фестивала на комедията в гр. Габрово през 2007 година.

Със спектакъла „Каквото направи дядо, все е хубаво“, Театър „Крего“ печели оvationите на десетки международни фестивали по света в Сеул, Южна

Корея (2006), Тайпе, Тайван (2007), Бялско Бяла, Полша (2007), Гоянг, Южна Корея (2007), Клайпеда, Литва (2007), „Славия фестивал“, Белград, Сърбия (2008), Вермонт, САЩ, (2010), Родайлънд, САЩ (2010), „Хайфест“, Ереван, Армения (2011), многократно гостува на фестивали от Русия през Южна Америка чак до Япония. За успеха на Театър „Крего“ в Япония със спектакъла „Каквото направи дядо, все е хубаво“ можете да прочетете в една от следващите глави на тази история.

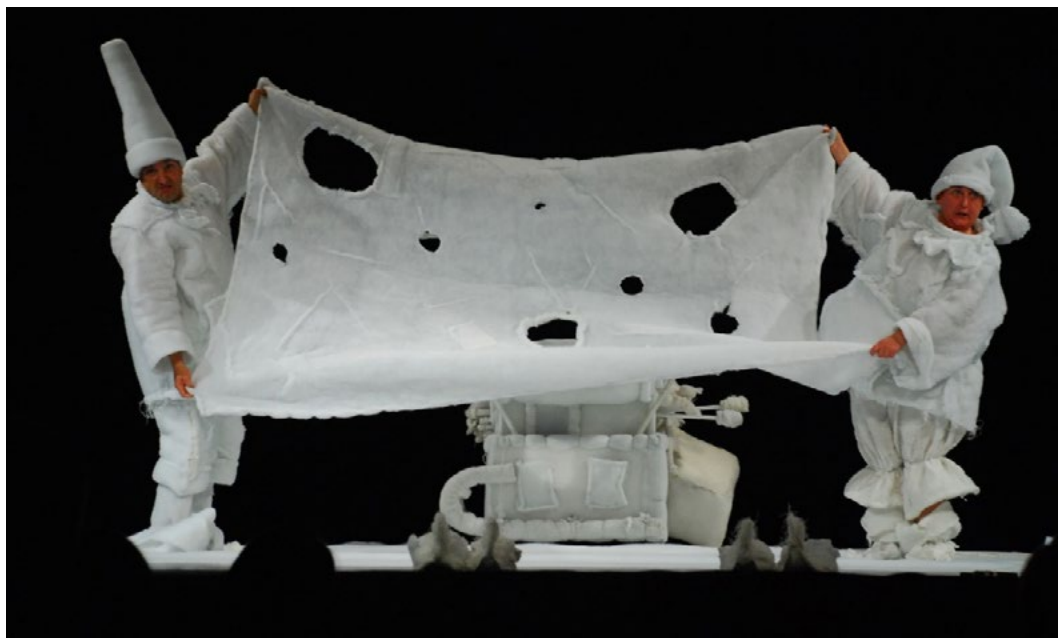
Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека пленяват публиката на международния фестивал на АСИТЕЖ в гр. Сеул, Южна Корея (2006)

Огроман успех на Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека с „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ по Андерсен на международния фестивал в гр. Гоянг, Южна Корея (2007)

Японският продуцент Хисаши Шимояма, Асаки Шимояма, Лиляна Жаркович от белградския фестивал, Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека след завършилото с бурни аплаузи представление на „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ по Андерсен на фестивала „Славия“ в гр. Белград, Сърбия (2008)

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека печелят зрителските оваци с „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ по Андерсен на международния фестивал в гр. Клайпеда, Литва (2007)

„Каквото направи дядо, Все е хубаво“ на Нина Димитрова и Васил Василев стават хит на най-големия фестивал Армения – „Хай фест“ в гр. Ереван (2011)

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека покоряват американската публика с „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Андерсен на международния фестивал във Вермонт, САЩ (2010)

Успехите на Театър „Крего“ с „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Андерсен се редят един след друг на различни континенти.

През 2009 година Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека си тръгват от международния фестивал „Най-най-най“ в гр. Загреб, Хърватия, с награда за „Каквото направи дядо, все е хубаво“.

Нина Димитрова на фестивала „Най-най-най“ в гр. Загреб, Хърватия (2009)

2011 година започва с бурни аплаузи за „Каквото направи гядо, все е хубаво“ в Латинска Америка, на най-големия фестивал в Чили – „Сантяго а мил“, който се провежда в столицата Сантяго. Две вечери поред темпераментната чилийска публика изразява възторга си от спектакъла с типичното латиноамериканско тропане с крака и свиркане с уста.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Андерсен на международния фестивал „Сантяго а мил“ в гр. Сантяго, Чили (2011)

Инициатор на гостуването на Театър „Крего“ на един от трите най-големи фестивала в Латинска Америка, е българският посланик в Чили г-н Валери Йотов. Той и съпругата му Силвия Йотова организират участието на българския театър в чилийската столица, както и цялата българска диаспора в Чили, която се събира на представленията на Театър „Крего“ в Сантяго в първите дни на януари 2011 година, за да аплодира и да се радва заедно с чилийската публика на успеха на Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека със спектакъла „Каквото направи дядо, все е хубаво“ на фестивала в Чили, където за пръв път гостува български театър.

Българският посланик в Чили Валери Йотов и съпругата му Силвия Йотова, Нина Димитрова, Васил Василев-Зуека и дъщеря им Девина Василева на откриването на фестивала „Сантяго а мил“ в гр. Сантяго, Чили (2011)

На сайта на Министерството на Външните работи на България е останал документ с дата 21.01.2011 година, озаглавен „Театър „Крего“ Впечатли чилийската публика“, от който разбираме какъв взрив предизвиква първият български театър, гостувал някога в Чили и превърнал се, по думите на директора на фестивала в „откритие за латиноамериканската публика“. В текста четем:

„На премиерата присъства изпълнителният директор на фестивала Кармен Ромеро, журналисти, много българи и жители на чилийската столица. Кармен Ромеро определи Театър „Крего“ като откритие за латиноамериканската публика...

За българите в Чили посещението на Театър „Крего“ бе огромно събитие: това е първият гостувал в страната български театър, и то на толкова престижен фестивал. В тазгодишното му издание се представиха Еймунтас Некрошус, Кристоф Марталер, Кристиан Луна, Робърт Уилсън, Горан Брегович, Лев Еренбург, известната хореографка Мари Куинар, както и големите имена на чилийския и латиноамерикански театър Раул Руис и Гирермо Калдерон.

Българите в Чили създадоха страница във фейсбук, където зрителите от Чили и други страни коментират впечатления от Театър „Крего“.

След огромния успех на фестивала „Сантяго а мил“ в Чили, Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека се отправят към едно от най-магичните места в света – Великденския остров – най-отдалечения от суша остров в света.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека на Великденския остров (2011)

Както и „Шинел“, така и спектакълът „Каквото направи дядо, все е хубаво“, възторжено е посрещнат в Русия и руско говорещите страни.

През март 2011 година участието на Театър „Кредо“ на фестивала „М@ртконтакт“ в гр.Могильов, Беларус, се превръща в огромно събитие. Зрителските послания към Театър „Кредо“ и неговия спектакъл, написани на специално подготвената за зрителски отзиви „фестивална стена“, дават представа за вълнението на публиката от спектакъла : „Гениално!“, „София!!! Благодарим ви за СНЕЖНОТО щастие!!!“ „София – моя любов.“ Зрителите присъждат на спектакъла „Каквото направи дядо, все е хубаво“ своята награда – наградата на публиката.

Зрителските отзиви за „Каквото направи дядо...“ на фестивала в Могильов, Беларус (2011)

Залата на историческия театър в Могильов, на чиято сцена в 135-годишната му история, са гостували най-големите руски и световни имена от всички области на изкуството, като Шаляпин, Мая Плисецкая и др., през 2011 година гърми от аплодисментите на публиката след спектакъла

„Каквото направи дядо, все е хубаво“, както и по време на церемонията по връчването на наградите на фестивала, когато спектакълът на Театър „Кредо“ е отличен с две награди – наградата на журито на фестивала и наградата на публиката.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека пред Могильовския драматичен театър в Беларус (2011)

За възторга на публиката от спектакъла на фестивала в гр. Могильов, критикът П. Леванович пише:

„Спектакълът „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ (Театър „Кредо“, София) видимо се откри в театралния афиш. Нито една от постановките „мартконтактовската“ публика на фестивала М@артконтакт не посрещна с такъв възторг – аплодисментите на зрителната зала напомняха морска буря... „Каквото направи дядо...“ буквално е наситен с народен (естествен) морал. Отразява прости човешки чувства — любов, вярност, уважение. Защо могильовци аплодираха след като видяха постановката на софийския

театър? „Каквото направи дядо, все е хубаво“ – не е повече от приказка, народен анекдот. Но! Колко мъдрост има в нея! Всичко сложно е казано просто и понятно. Акцентите са поставени така, както ги поставя живота! Доброто е добро, Злото е зло! И никакви нюанси... Никакво изкривено съзнание! Липсва на зрителя, разтъжил се е по простотата и истината! Умориха се хората от „нещо като изкуство“. Искат нещо за душата, а все ни предлагат и предлагат неща за... (е, вие разбирате какво).“

„Каквото направи дядо, все е хубаво“ е посрещнат възторжено още при първата му поява в Русия през 2008 на фестивала „Большая перемена“ в Москва. Залата на известния „Мейерхолд център“, където се играе спектакъла, гърми от бурните аплодисменти на московската публика. Специален гост на Театър „Крего“ отново е световно известният руски аниматор Юрий Норщейн, „кръстникът“ на „Шинел“. Той отново е във възторг от поредния спектакъл на Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека и отново ги кани на гости в ателието си и им подарява двете си току-що излезли от печат книги, в които е събрана историята на цялото му уникално творчество.

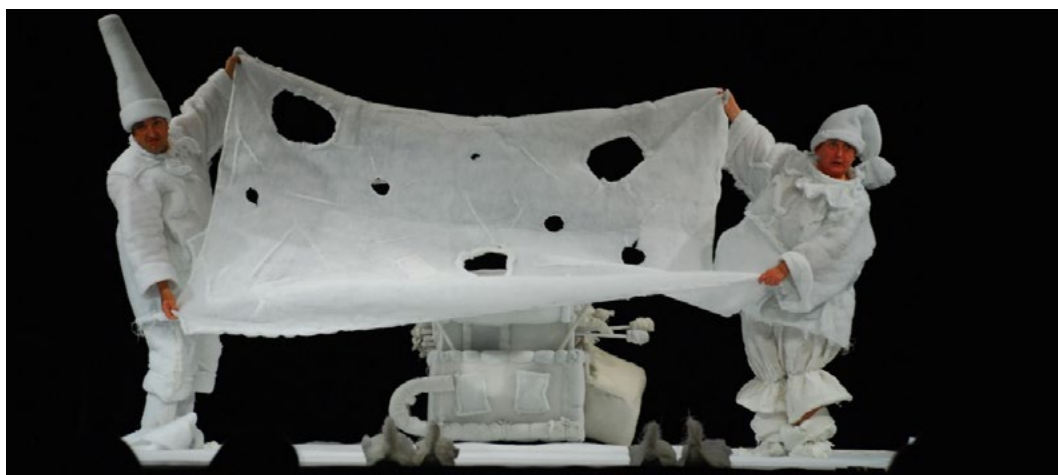
Васил Василев-Зуека и Юрий Норщейн в ателието на известния руски аниматор в гр. Москва, Русия (2008)

Представлението в Москва на „Каквото направи дядо, все е хубаво“ гледа Олег Лабозин, директор на международния фестивал „Я мал, привет!“ в гр. Нови Уренгой, газовата столица на Русия. Той кани Театър „Крего“ да вземе участие със спектакъла на фестивала през 2009 година.

Васил Василев-Зуека, Олга Лабозина, Нина Димитрова, Надежда Шагрова, директор на културния център в гр. Нови Уренгой и Олег Лабозин, директор на фестивала „Я мал, привет“, гр. Нови Уренгой, Русия (2009)

Театър „Крего“ разстила снеговете от вата в „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ на Северния полярен кръг.

На фестивала „Я мал, привет!“ спектакълът получава поредната си международна награда, а Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека за пръв път стъпват на Северния полярен кръг, обозначен с метална конструкция и за пръв получават грамота на почетни полярници.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека с дъщеря им Девина Василева пред металната конструкция, обозначаваща линията на Северния полярен кръг до гр. Нови Уренгой, Русия (2009)

Театър „Крего“ ще се върне след година отново на този фестивал с „Шинел“, а Нина Димитрова ще посети Нови Уренгой за трети път през 2013 година, за да направи майсторски клас по време на фестивала и за трети път ще стъпи на Северния полярен кръг и ще стане почетен полярник в газовата столица на Русия.

Олга Лабозина, Нина Димитрова, Олег Лабозин, директор на фестивала в Нови Уренгой и театралният критик Наталия Каминская, пред новия знак, отбелязващ Северния полярен кръг в гр. Нови Уренгой, Русия (2013)

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека пред ледените творби на площада в гр. Нови Уренгой, Русия (2009)

Фестивалът в Нови Уренгой се провежда по време на ежегодния „Празник на народите на Севера“. Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека се срещат с местните жители от Ямало-Ненецкия автономен окръг в Русия, които с костюмите си приличат на героите от СНЕЖНИЯ спектакъл на Театър „Крего“.

Нина Димитрова няма търпение да качи на шейната, теглена от северни елени в гр. Нови Уренгой, Русия (2013)

Нина Димитрова с един от местните жители на Ямал, които и до днес живеят така, както са живели техните предци преди стотици години, гр. Нови Уренгой, Русия (2013)

След успеха на „Каквото направи дядо, все е хубаво“ в Москва през 2008 година на фестивала „Большая перемена“, Театър „Крего“ е поканен да покаже СНЕЖНИЯ си спектакъл на изданието на същия фестивал в гр. Перм през 2010 година и записва поредния си успех в Русия на този фестивал.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека а на фестивала „Большая перемена“ в гр. Перм, Русия (2010)

Селекционер на „Каквото направи гядо, все е хубаво“ на фестивала „Большая перемена“ в градовете Москва и Перм, е директорът на фестивала Едуард Бояков, който през 1997 година като директор на националните руски награди „Златна маска“, кани „Театър „Крего““ да гостува в Москва със спектакъла „Шинел“ по Гогол.

Васил Василев-Зуека, Михаил Бартенев, драматург, Нина Димитрова, Едуард Бояков и министърът на културата на гр.Перм след представлението на „Каквото направи гядо, Все е хубаво“ в Перм, Русия (2010)

През 2008 година „Каквото направи гядо, Все е хубаво“ печели овациите на публиката на фестивала „Минифест“ в Ростов на Дон, където през 1995 година Театър „Крего“ за първи път се заявява с „Шинел по Гогол на руска сцена.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека на фестивала „Минифест“ в гр. Ростов на Дон, Русия (2008)

Руската критика пише за спектакъла в „Живой Ростов“ през 2008 година:

„Каквото направи Театър „Крего“, все е хубаво. На неотдавна завършилия в Ростов на Дон X Международен фестивал „МИНИФЕСТ-2008“, с най-гръмкия успех в буквалния смисъл на думата, се ползваше спектакълът на българския театър „Крего“ по приказката на Андерсен „Каквото направи гядо, все е хубаво“. Не по-малко оглушителен беше успехът и на спектакъла по Гоголевия „Шинел“ на същите артисти – Нина Димитрова и Васил Василев- Зуека на едно от предишните издания на МИНИФЕСТ. Потресаваща сценична свобода, творческа фантазия, великолепно актьорско майсторство с мигновени превъплъщения гравват в плен всеки зрител, даже и най-неподготвенния. А любовта на международните театрални фестивали към този театър е просто необятна.“

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека на фестивала „Минифест“ в гр. Ростов на Дон, Русия (2008)

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ по Андерсен на Минифест“ в гр. Ростов на Дон, Русия (2011)

През април 2011 година Театър „Крего“ е в програмата на „Кингфестивал“ в гр. Велики Новгород, Русия и си тръгва от фестивала с поредната награда за „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Андерсен.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека на „Кингфестивал“ в гр. Велики Новгород, Русия (2011)

През октомври 2011 година следва пореден успех на СНЕЖНИЯ спектакъл на „Кредо“ на Международната театрална олимпиада в гр. Сочи, Русия, където Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека са отличени с още една награда за „Каквото направи дядо, все е хубаво“.

*Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека с награда на Международната театрална олимпиада
В Сочи, Русия (2011)*

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ по Андерсен на Международната театрална олимпиада в Сочи, Русия (2011)

Театър „Крего“ играе своя спектакъл в известния „Зимен театър“ в гр. Сочи, построен от Сталин.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека пред „Зимния театър“ в гр. Сочи, Русия (2011)

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека пред „Зимния театър“ в гр. Сочи, Русия (2011)

През 2012 година „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ се радва на бурния прием и зрителския възторг на руската публика в Сибир, на фестивала „Чир чаайан“ в Абакан, столицата на Република Хакасия. На този фестивал Театър „Крего“ ще играе още два пъти този спектакъл през 2014 и 2019 година, но вече в друг състав.

Подобно на „Шинел“ и „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ среща единодушната висока оценка на критиката навсякъде по света. Най-

Високата оценка за спектакъла отново дава възискателната руска критика. Изтъкнатият руски критик Марина Дмитриевская сравнява спектакъла „Каквото направи дядо, все е хубаво“ със световно известното „Снежно шоу“ на един от най-знаменитите клоуни в света – Слава Полунин, а Нина Димитрова е сравнена със самият Полунин. Това се случва на един от най-престижните фестивали в Русия – „Реален театър“ в гр. Екатеринбург, където спектакълът се играе през 2019 година, но вече в друг състав.

Нина Димитрова и известният руски театрален критик Олег Лоевский, директор на фестивала „Реален театър“ в Екатеринбург, Русия (2019)

Изброените до тук фестивали са само част от многобройните успехи на спектакъла „Каквото направи дядо, все е хубаво“ на международна сцена до 2012 година, когато настъпва повратен момент в историята на Театър

„Крего“ и в успешната до този момент история на „Каквото направи дядо, Все е хубаво“. Съдбата на този спектакъл повтаря съдбата на „Шинел“ не само по отношение на успеха.

През 2012 година Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека се разделят и в този спектакъл и аплодираното по света българско снежно шоу на Театър „Крего“ слиза от сцената.

Най-напред тандемът на Театър „Крего“ – Нина и Зуека, се разделя с българската публика. Последното представление заедно на Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ на българска сцена е на 04.11.2012 година в „Театър 199“, където спектакълът се е изгнал с успех в продължение на 7 години.

Последното представление на международна сцена на „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ е в Москва на 23.11.2012 година на сцената на Театър „Школа Современной пьесы“, в рамките на „Дните на българската духовност в Русия“. И отново, както на последните представления на „Шинел“, и на този спектакъл присъстват изтъкнати руски театрални творци, театрални критици и директори на руски фестивали, дошли да аплодират слизането от сцена на обичания от всички в Русия СНЕЖЕН спектакъл за любовта на Театър „Крего“. За този момент от историята на спектакъла при гостуването на Театър „Крего“ в Москва през 2012 година на сайта на Министерство на културата на България е останал документ с дата 27.11.2012 със заглавие „Театър „Крего“ се представи блестящо в рамките на Дните на духовната култура на България в Русия“, където се отбелязва, че след като големият руски актьор Алберт Филозов поднася цветя и своето възхищение на Нина Димитрова след „Шинел“, на следващия ден отново е в залата, за да види и гругия окичен с международна слава спектакъл на Театър „Крего“. В документа четем:

„На следващия ден специално за него и неговите колеги от Театър „Школа современной пьесы“, спектакълът „Каквото направи дядо...“ започна с 15 минути закъснение, за да успеят руските артисти да дойдат след края на представлението, което играха същата вечер на голяма сцена в същия театър и да се насладят на бялото красиво чудо по Андерсен на Театър „Крего“.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в последното представление на „Каквото направи дядо, все е хубаво“ в Москва, Русия (2012)

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека се разделят и в този създаден от тях и прославен от тях спектакъл.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека, „Каквото направи дядо, Все е хубаво“ по Андерсен (2012)

За последно представление в Москва, Нина Димитрова си спомня:

„И днес изпитвам смесени чувства, когато гледам записа от това последно представление на „Каквото направи дядо, Все е хубаво“, което Театър „Крего“ има в архива си, благодарение на гъщеря ни Девина Василева, която засне него и много други представления в България и по света и за което съм ù безкрайно благодарна. Докато гледам това последно представление в Москва, забравям, че е било последното, забавлявам се, абстрахирайки се от факта, че изгря в него, гледам го, Все едно, че нас двамата въобще ни няма в него и му се радвам като зрител. Но на финалната сцена от спектакъла винаги изплува един спомен. Заливаща се от смях публика, която не ни оставя да си кажем репликите, забравила, че е дошла на последното представление на един спектакъл, който след стихването на аплодисментите ù в края му, слиза от сцената. А от другата страна на рампата в тази финална сцена двамата артисти плачат. И колкото повече те плачат, толкова публиката повече се смее. Това е абсурдът на комедията – колкото по-тъжно, толкова по-смешно. Но след края на тази комична последна сцена двамата артисти в нея ще си кажат: „Addio! Finita la comedia“.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека на финала на последното си представление заедно в „Каквото направи дядо, все е хубаво“ в Москва, Русия (2012)

Затваря се гълга и успешна страница в историята на спектакъла „Каквото направи дядо, все е хубаво“ на Театър „Крего“. Спектакъл, създаден от творческия тандем Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека. Слиза от сцената спектакълът за любовта сред преспи ослепително блестящ сняг, тръгнал от стара снежна Дания през 2005 година и превърнал се в посланик на българската духовност по света в продължение на 7 години.

Нина Димитрова и Васил Василев-Зуека в Дания (2005)

За новата успешна страница, която се отваря в историята на този спектакъл на Театър „Кредо“ след 2013 година, можете да прочетете в една от следващите глави на тази история.